

SOMMERLEIR DOKUMENTER

SUF's 3. sommerleir - 10. - 17. aug.

INNHold: SOMMERLEIRDOKUMENT NR.4 B:

(Supplement til nr.4.)

Utdrag av en tale holdt av kamerat
GEORGI DIMITROV.

SOMMER BOKUMMER

1991-1992

1991-1992

1991-1992

1991-1992

FOLKEFRONT

Supplement til SUF's sommerleirdokument nr. 3. -Utdrag av beretning og tale holdt av GEORGI DIMITROV på Kominterns 7ende verdenskongress 1935 i Moskva.

FASCISMENS OFFENSIV OG KOMINTERNES OPPGAVER I KAMPEN FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN.

Da den spesielt harde krisa i økonomien brøt ut, da kapitalismens almene krise blei skjærpa i sterk grad og de arbeidende masser revolusjonære holdning øka, da gikk fascismen over til angrep på en brei front. Det herskende borgerskap søker stadig mer sin frelse i fascismen for å gjennomføre den mest hardhendte utplyndringspolitikk av det arbeidende folk, for å forberede en imperialistisk røverkrig, overfalle Sovjetunionen, trellbinde og oppdele Kina og med hele denne politikk forhindre revolusjonen.

De imperialistiske kretser prøver å velte hele krisas byrde over på det arbeidende folks skuldre. Til det trenger de fascismen.

De vil løse problemet om markedene ved å trellbinde de svake nasjoner, ved å øke undertrykkinga av koloniene og ved å dele verden på nytt gjennom en krig. Til det trenger de fascismen.

De prøver å komme revolusjonens voksende krefter i forkjøpet ved å knuse arbeidernes og bøndernes revolusjonære bevegelse og ved et militært overfall på Sovjetunionen, verdensproletariatets bolverk. Til det trenger de fascismen.

På SUKP(b)'s 17ende partikongress sa kammerat Stalin:

"Fascismens seier i Tyskland må ikke kun forstås som et tegn på arbeiderklassens svakhet og en følge av sosialdemokratiets forræderi mot arbeiderklassen, som har banet vei for fascismen.-Man må også se den som et tegn på borgerskapets svakhet,-som et tegn på at borgerskapet ikke lenger er i stand til å herske ved hjelp av de gamle metoder: parlamentarismen og det borgerlige demokrati, og derfor er tvunget til å gripe terroristiske regjeringsmetoder i innenrikspolitikken; som tegn på at det ikke lenger er i stand til å finne en løsning på grunnlag av en fredlig utenrikspolitikk og derfor er tvunget til å gripe til krigspolitikk."

FASCISMENS KLASSEKARAKTER:

Fascismen er ikke en form for statsmakt som står over begge klasser,-proletariatet og borgerskapet-, som t.d. Otto Bauer har påstått. Den er ikke "det opprørske småborgerskap som har satt seg i besittelse av statsapparatet", som den engelske "sosialist" Brailsford hevder. Nei fascismen er ikke en makt som står over klassene, og ikke småborgerskapets eller lilleproletariatets makt over finanskapitalen. Fascismen er selve finanskapitalens makt, den er den organisasjon som skal holde arbeiderklassen og den revolusjonære del av bøndene og intelligensiaen nede med blodig terror. I utenrikspolitikken er fascismen sjåvenisme i dens mest brutale form, som framelsker et dyrisk hat til andre nasjoner.

Fascismens virkelige karakter må understrokes særlig sterkt fordi den i ly av sosial demagogi i en rekke land fikk mulighet til å rive småborglige masser med seg, som krisa hadde kasta ut av "vanlig gjenge", og tilogmed deler av proletariatets minst utviklete lag som aldri ville ha fulgt fascismen om de hadde forstått dens virkelige klassekarakter,-dens sanne natur.

Fascismens utvikling og selve det fascistiske diktatur antar i de forskjellige land forskjellige former, alt etter de historiske, sosiale og økonomiske forhold, alt etter vedkommende lands nasjonale særegenheter og internasjonale stilling. I noen land, framfor alt der hvor fascismen ikke har noen brei klassebasis, og hvor kampen mellom de enkelte grupperingene i selve det fascistiske borgerskaps leir er temmelig sterk, beslutter den seg ikke straks til å likvidere parlamentet, den lar de andre borgerlige partiene og også sosialdemokratiet beholde en viss legalitet.

Fascismens maktovertagelse betyr ikke at den ene borgerlige regjeringa simpelten erstattes av ei anna, men at den ene statsform for borgerskapets klasseherredømme - det borgerlige diktatur - avløses av en annen form, det åpeno terroristiske diktatur.

Detto forminsker imidlertid ikke betydningen av den kjensgjerning at de borgerlige regjeringer før opprettinga av det fascistiske diktatur som regel gjennomgår en rekke trinn og gjennomfører en rekke reaksjonære forholdsregler som forbereder og umiddelbart fremmer fascismens maktovertagelse.

Side 2 - Dimitrov

Den som på disse forberedene trinn kjemper mot borgerskapets reaksjonære forholdsregler og mot den framvoksende fascisme, er i stand til å forhindre fascismens seier.

ARBEIDERKLASSENS ENHETSFRONT MOT FASCISMEN: Kammerater! Millioner av arbeider og andre arbeidende i de kapitalistiske land spør: hvordan skal en forhindre at fascismen kommer til makten, og hvordan skal en styrte fascismen når den har seiret? Komintern svarer: DET FØRSTE SOM MÅ GJØRES, -STARTEN-, ER DANNELSEN AV ENHETSFRONTEN, OPPBYGGINGA AV ARBEIDERNES AKSJONSENHET I HVER FABRIKK, HVERT DISTRIKT, HVERT LAND, I HELE VERDEN. PROLETARIATETS AKSJONSENHET I NASJONAL OG INTERNASJONAL MÅLESTOKK ER DET MEKTIGE VÅPEN SOM IKKE BARE SETTER ARBEIDERKLASSEN I STAND TIL Å FØRE ET VELLYKKET FORSVAR, MEN OGSÅ TIL Å RETTE EN FRAMGANGSRIK MOTOFFENSIV MOT FASCISMEN, -MOT KLASSEFIENDEN.

Det er nødvendig å skape aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen, uavhengig av hvilket parti og hvilke organisasjoner de tilhører, tilogmed før arbeiderklassens flertall forener seg til kamp for kapitalismens fall og for den proletarisk revolusjons seier.

Er det mulig å virkeliggjøre denne proletariske aksjonsenhet i de enkelte land og i hele verden? Ja, det er mulig. Det er mulig med det samme. Komintern stiller ingen som helst betingelser for aksjonsenheten med unntak av en eneste elementær betingelse som kan aksepteres av alle arbeidere, nemlig at aksjonsenheten skal rette seg mot fascismen, mot kapitalens offensiv, mot krigsfaren, mot klassefienden. Det er våre betingelser.

ENHETSFRONTMOTSTANDERNES HOVEDARGUMENTER:

Hvilke innvendinger kan enhetsfrontens motstandere komme med, og hvilke innvendinger kommer de med?

Noen sier "enhetsfrontsparolen er kun en manøver fra kommunistenes side". Men hvis det er en manøver, svarer vi, hvorfor avslører de ikke denne "kommunistiske manøver" ved ærlig å delta i enhetsfronten? Vi erklærer åpent: Vi er for arbeiderklassens aksjonsenhet, for at proletariatet kan styrkes i sin kamp mot borgerskapet, for at proletariatet som i dag forsvarer sine dagsinteresser mot den angripende kapital, mot fascismen, kan bli i stand til i morgen å skape forutsetningen for sin endelige frigjøring.

"Kommunistene angriper oss" - er det andre som sier. Men hør nå, vi har allerede gjentatte ganger erklært: vi vil ikke angripe noen, hverken personer eller organisasjoner eller partier som er for arbeiderklassens enhetsfront mot klassefienden. Men samtidig har vi av hensyn til proletariatet og dets sak plikt til å kritisere de personer, organisasjoner som hindrer arbeidernes aksjonsenhet.

"Vi kan ikke danne noen enhetsfront med kommunistene fordi de har et annet program" - er det andre som sier. Men dere påstår allikevel at dere har et program som er forskjellig fra de borgerlige partiers, og dette har ikke hindret dere og hindrer dere ikke i å danne forbund med disse partier.

"Hvis vi danner en enhetsfront med kommunistene vil småborgene bli reddet og løpe over til fascistene i redsel for "den røde fare" - hører vi ofte. Truer enhetsfronten kanskje bøndene, de småhandlende, håndverkerne, de arbeidende intellektuelle? Nei, enhetsfronten truer borgerskapet, finansmagnatene, junkerne og andre utbyttere, hvis styre styrter alle disse lag ut i den rene ruin.

"Sosialdemokratene er for demokrati, men kommunistene er for diktatur, derfor kan vi ikke lage noen enhetsfront med kommunistene" - sier i dag en rekke sosialdemokratiske førere. Men foreslår vi dere i dag en enhetsfront for proklamering av proletariatets diktatur? Det er jo ikke det vi foreslår.

"La kommunistene anerkjende demokratiet og gå inn for å forsvare det, så er vi rede til å danne en enhetsfront". Til det svarer vi: Vi er tilhengere av sovjetdemokratiet, av det arbeidende folks demokrati, av verdens mest konsekvente demokrati. Men vi forsvarer i de kapitalistiske land hver fotsbredd av de borgerlig-demokratiske friheter, som trues av fascismen og den borgerlige reaksjon, og vi vil også i framtida gjøre det fordi proletariatets klassokamp-interesser krever det.

"Kommunistene handler diktatorisk, de vil foreskrive og diktere oss alt" - Nei. Vi foreskriver ikke noe og dikterer ikke noe. Vi stiller kun våre forslag og vi tror at deres realisering er i det arbeidende folks interesse.

Side 3 - Dimitrov

Dette er ikke bare en rett, men også en plikt for alle som opptrer i arbeidernes navn. Dere er reddet for et "diktatur" fra kommunistenes side? Så la oss sammen forelegge arbeiderne alle forslag, deres og våre, la oss drøfte dem sammen med arbeiderne og sammen velge ut de forslag som er mest nyttige for arbeiderklassens sak.

Altså, alle disse argumenter mot enhetsfronten holder ikke stand for noen kritikk. Dette er utflukter som sosialdemokratiets reaksjonære ledere kommer med fordi de foretrekker deres enhetsfront med borgerskapet framfor proletariats enhetsfront.

ENHETSFRONTENS INNHOLD OG FORMER:

I et hvert land finnes det sentrale spørsmål som i den gitte etappe beveger de brede masser, -som en må ta opp kampen for danneing av enhetsfront for løsning av. Å få det rette grep på disse sentrale punkter, disse sentrale spørsmål, betyr å sikre og framskynde danninga av enhetsfronten.

Hva er og må være enhetsfrontens hovedinnhold i den gitte etappe? Forsvaret for arbeiderklassens umiddelbare økonomiske og politiske interesser, arbeiderklassens forsvar mot fascismen må være utgangspunktet for enhetsfronten og dens hovedinnhold i alle kapitalistiske land.

Vi må ikke være fornøyd bare med opprop til kamp for proletariats diktatur, men vi må stille opp paroler og finne kampformer som er i overensstemmelse med massenes behov og den styrke deres kampevne har nådd på det aktuelle utviklingstrinn.

Vi må vise massene hva de skal gjøre i dag for å beskytte seg mot den kapitalistiske utplyndring og det fascistiske barbari.

Vi må altså gå i bresjen for at det tilveiebringes en bredest mulig enhetsfront ved hjelp av felles aksjoner som foretas av arbeiderorganisasjonens forskjellige retninger til beskyttelse for de arbeidende massers livsinteresser.

Det betyr for det første felles kamp for virkelig å velte krisens følger over på de herskende klassers skuldre, over på kapitalistene og godseierne skuldre, med ett ord, over på de rikes skuldre.

Det betyr for det andre felles kamp mot alle former for den fascistiske offensiv, for forsvar av den arbeidende befolknings landvinninger og rettigheter, mot avskaffing av de borgerlig-demokratiske friheter.

Det betyr for det tredje felles kamp mot den truende fare for en imperialistisk krig, en kamp som ville vanskeliggjøre forbredelsene av denne krigen.

Vi må uttrettelig forbrede arbeiderklassen på de hurtige skiftende former og metoder for kampen, alt etter som forholdene forandrer seg. I samme grad som bevegelsen vokser og arbeiderklassens enhet styrkes, må vi gå videre forbrede overgangen fra forsvar til angrep mot kapitalen og styre henimot organiseringen av massestreik. Det må her være en ubetinget forutsetning for en slik streik, at de utslagsgivende fagforeninger i det gjeldende land tar del i streiken.

Naturligvis kan og må kommunistene ikke et øyeblikk gi avkall på deres selvstendige arbeide for kommunistisk opplysning, organisering og mobilisering av massene. For imidlertid å føre arbeiderne på vei til aksjonsenheten, må man samtidig tilstrebe såvel kortvarige som langvarige avtaler om felles aksjoner med sosialdemokratiske partier, reformistiske fagforeninger og andre av den arbeidende befolknings organisasjoner mot proletariats klassefiender. Herved må man ha hovedoppmerksomheten henvendt på utfoldelse av lokale masseaksjoner, som gjennomføres av underorganisasjonene på grunnlag av lokale overenskomster. Vi må lojalt oppfylle betingelser i alle avtaler som vi har sluttet med dem, men samtidig vil vi hensynsløst avsløre enhver sabotering av de felles aksjonene, som er sluttet med personer og organisasjoner som tar del i enhetsfronten. Alle forsøk på og bryte avtalene — og slike forsøk vil vil muligens bli foretatt — vil vi besvare med og appellere til massene om uttrettelig og fortsette kampen for gjenopprettelse av den ødelagte Aksjonsenhet.

Naturligvis vil den konkrete virkeliggjørelse av enhetsfronten foregå på forskjellige måter i de forskjellige land. Den vil anta forskjellige former alt etter arbeiderorganisasjonens tilstand og karakter, deres politiske nivå, den konkrete situasjon i det gjeldende land, forskyvningene i den internasjonale arbeiderbevegelse o.s.v.

Side 4 - Dimitrov

Slike former har vi f. eks. når arbeiderne i konkrete anledninger kommer overens om felles aksjoner i hvert enkelt tilfelle om enkelte krav eller på grunnlag av en felles plattform: Avtalte aksjoner på enkelte fabrikker eller industrigrøner, avtalte aksjoner i lokal, distrikts-, lands-, eller internasjonal målestokk, avtalte aksjoner til organisering av arbeidernes økonomiske kamp til gjennomførelse av politiske masseaksjoner, til organisering av felles vern mot fascistiske overfall, avtalte aksjoner til støtte av fangene og deres familier og til kamp mot den sosiale reaksjon, felles aksjoner til forsvar for ungdommens og kvinners innterresse, på den kooperative bevegelses, kultur-ens og sportens område o.s.v., o.s.v.

Det ville imidlertid være utilstrekkelig og nøye seg med og treffe en avtale om felles aksjoner og med og danne kontakt tvalg for de partier og organisasjoner som tar del i enhetsfronten slik som vi for eks. har dem i Frankrike. Det er kun det første skritt. En overenskomst er et hjelpemiddel til og gjennomføre felles aksjoner men den er i og for seg ennå ikke enhetsfronten. Et kontaktutvalg mellom ledelsen i det kommunistiske parti og det sosialistiske parti er nødvendig for å lette gjennomføringa av felles aksjoner, men den er i og for seg langt fra tilstrekkelig til virkelig å utfolde enhetsfronten, til å føre de brede masser inn i kampen mot fascismen.

Kommunistene og alle revolusjonære arbeidere må gå i bresjen for at det i i fabrikkene, blandt de arbeidsløse, i arbeiderstrøkene, blandt småårsfolk i by og land dannes valgbare klasseorganer for enhetsfronten som står utenfor partiene. Bare ved hjelp av slike organer kan enhetsfronten få tak i det arbeidende folks kjempemessige uorganiserte masse. Bare slike organer kan fremme utviklinga av massenes initiativ i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascisme og reaksjon og bidra til at det på dette grunnlag dannes det nødvendige brede korps av arbeiderfunksjonærer for enhetsfronten, og oppdras hundreder og tusener av patrilløse bolsjevikere i de kapitalistiske land

Dannelsen av klasseorganer som står utenfor partiene er den beste måte til å tilveiebringe, utvide og styrke enhetsfronten blandt de brede masser. Disse organer vil også danne det beste bolværk mot alle forsøk fra enhetsfrontmotstandernes side på å ødelegge arbeiderklassens framvoksende aksjonshet.

DEN ANTIFASCISTISKE FOLKEFRONT:

Seieren for proletarietets hele kamp er nøye forbundet med tilveiebringelsen av proletarietets kampforbund med de arbeidende bønder og hovedmassen av småborger-skapet i byene, som utgjør flertallet av befolkningen selv i de industrielt utviklete land.

Fascismen, som vil vinne disse massene, forsøker i sin agitasjon å stille de arbeidende masser i by og på land i motsetning til det revolusjonære proletariet og å skremme småborgeren med den "røde farens" spøkelse. Vi må føre krigen over i fiendens land og vise de arbeidende bønder, håndverkere og den arbeidende intelligens, hvorfra den virkelige fare truer dem: vi må vise dem konkret, hvem det er, som leier skatter og avgifter på bonden og presser ågerrenter ut av ham; hvem det er, som eier den beste jord og all rikdommen, men fordriver bonden og hans familie fra hans jordlapp og prisgir ham til arbeidsløshet og elendighet. Vi må konkret påvise, tåmodig og utholdende forklare hvem det er som ruinerer håndverkere og de næringsdrivende med skatter og en utholdelig konkurranse; hvem det er som setter den brede massen av den arbeidende intelligens på gaten og gjør den arbeidsløs.

Men det er ikke nok.

Det grunnleggende og avgjørende for tilveiebringelsen av den anti-fascistiske folkefronten er det revolusjonære proletarietets resolute aksjon til forsvar for disse lags og spesielt de arbeidende bønders krav. Disse krav som stemmer overens med proletarietets grunnleggende interesser, må en i kampens forløp knytte sammen med arbeiderklassens krav.

ENHETSFRONTEN I DE LAND HVOR SOSIALDEMOKRATENE SITTE I REGJERINGA.

Kampen for frambringelsen av enhetsfronten reiser også et annet uhyre viktig problem, problemet om enhetsfronten i de land hvor det er sosialdemokratiske regjeringer eller koalisjonsregjeringer med deltakelse av sosialister ved makten, f. eks. i Danmark, Norge, Sverige, Tsjekkoslovakia og Belgia.

Vår absolutt avvisende holdning overfor de sosialdemokratiske regjeringene, som er kompromissregjeringer med borgerskapet, er velkjent. Men allikevel tror vi ikke, at tilstedeværelsen av en sosialdemokratisk regjering eller en regjeringskoalisjon mellom det sosialdemokratiske partiet og borgerlige partier er en uovervinnelig hindring for å danne enhetsfront med sosialdemokratene i bestemte spørsmål. Vi er av den mening at også i dette tilfellet er enhetsfronten til beskyttelse av det arbeidende folks livsinteresser og i kampen mot fascismen avgjørende og nødvendig. Det forstår en av seg selv, at den sosialdemokratiske ledelsen i de landa, hvor representanter for de sosialdemokratiske partier deltar i regjeringa, av all kraft motsetter seg den proletariske enhetsfront. Det er fullstendig forståelig. De vil jo vise borgerskapet, at nettopp de bedre og behendigere enn alle andre forstår å holde de utilfredse arbeidermassene i tømme og bevare dem mot kommunismens innflytelse. Men den kjennsegning, at de sosialdemokratiske ministrene står avvisende overfor den proletariske enhetsfront, kan ikke i minste måte rettferdiggjøre en tilstand, hvor kommunistene ikke gjør noe for å skape proletariatets enhetsfront.

Våre kamerater i de skandinaviske landa går ofte den minste motstands vei, idet de innskrenker seg til propagandistiske avsløring av den sosialdemokratiske regjering. Det er en feil. I Danmark f. eks. har de sosialdemokratiske førerne allerede sittet i regjeringen i ti år, og kommunistene har i ti år, den ene dag etter den andre gjentatt, at dette er en borgerlig kapitalistisk regjering. Man tør anta at de danske arbeidere kjenner denne propagandaen. Den omstendighet at et betydelig flertall allikevel stemmer på det sosialdemokratiske regjeringspartiet, beviser bare at kommunistenes propagandiske avsløring av regjeringen ikke er nok, men ikke at disse hundredetusener av arbeidere er tilfredse med alle de sosialdemokratiske ministres regjerings-handlinger. Nei, de er ikke tilfredse med at den sosialdemokratiske regjering med sitt såkalte "kriseforlik" hjelper storkapitalistene og godseierene og ikke arbeiderne og de fattige bønderne. De er ikke tilfredse med at den ved sin lov fra januar 1933 berøvet arbeiderne streikeretten. Jeg tar neppe feil kamerater, når jeg sier at 99 % av danmarks arbeidere ikke er enige i slike politiske handlinger fra de sosialdemokratiske ledere og ministres side.

Kan da ikke kommunistene oppfordre fagforeningene og de sosialdemokratiske organisasjoner i Danmark til å drøfte det ene eller andre av disse aktuelle spørsmål, til å si sin mening om dem og til i fellesskap å gå inn for den proletære enhetsfront til gjennomførelse av arbeidernes krav? I oktober i fjord, da våre kamerater i Danmark henvendte seg til fagforeningene og oppfordret dem til å ta stilling til nedskjæringa av arbeidsløsetrygda og til å gå inn for fagforeningenes demokratiske rettigheter, sluttet ca. 100 lokale fagforeninger seg til enhetsfronten.

De norske kommunister handlet riktig da de den 1ste mai oppfordret Arbeiderpartiets organisasjoner til felles demonstrasjoner og oppstilte en rekke krav som i grunn falt sammen med de krav som Arbeiderpartiets valgprogram inneholdt. Skjønt dette skritt til fordel for enhetsfronten var svakt forberedt, og DNA tok stilling mot det, fant det allikevel sted enhetsfrontdemonstrasjoner trede plasser.

Tidligere var mange kommunister redde for at det var et tegn på opportunisme om de ikke stilte sine egne dobbelt så radikale krav opp mot hvert av sosialdemokratenes krav. Det var en naiv feil. Når sosialdemokratene f.eks. krevde oppløsning av de fascistiske organisasjonene, så behøver vi ikke ubetinget tilføye: "samt oppløsning av statspolitiet" (fordi det er formålstjenelig å reise dette kravet i en annen situasjon), men vi må si til de sosialdemokratiske arbeiderne: vi er rede til å godkjenne disse krava fra deres parti som den proletariske enhetsfronts krav og kjempe for deres virkeliggjørelse til det siste. La oss sammen ta opp kampen!

Side 6 - Dimitrov

Generelt kan en si at i land med sosialdemokratisk regjering bør kommunistene utnytte de tilsvarende dagskrav fra de sosialdemokratiske partienes egne valgprogrammer og de sosialdemokratiske ministrenes valgløfter som utgangspunkt for fellesaksjoner med de sosialdemokratiske partier og organisasjoner. På denne måte vil de senere ha lettere for å utbre en kampanje for dannelse av enhetsfronten, og da allerede på grunnlag av en rekke andre av massenes krav i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og krigsfaren.

Videre må en være oppmerksom på følgende: Når allerede felles aksjoner med de sosialdemokratiske partier og organisasjoner krever at kommunistene øver en alvorlig, begrunnet kritikk av sosialdemokratiet, som er arbeidsfellesskap med borgerskapet i ideologi og praksis, og utrettelig og kameratslig opplyser de sosialdemokratiske arbeidere om kommunismens program og paroler, så er denne oppgaven i kampen for enhetsfronten særst viktig i de land hvor der finns sosialdemokratiske regjeringer.

KAMPEN FOR FAGFORENINGSENHETEN.

Kamerater! Virkeliggjøringa av fagforeningsenheten i nasjonal og internasjonal målestokk må bli den viktigste etappe i styrkinga av enhetsfronten.

Som kjent blei de reformistiske ledernes splittelsestaktikk med største skarphet gjennomført i fagforeningene. Det er også forståelig: Her blei deres samarbeid med borgerskapet fullendt i praksis umiddelbart på arbeidsplassene på bekostning av arbeidermassenes livsinteresser. Dette framkalte naturligvis en skarp kritikk og motstand mot denne praksis fra de revolusjonære arbeidere under ledelse av kommunistene. Derfor utspilte det seg på det faglige område heftige kamper mellom kommunisme og reformisme.

Dess mer vanskelig og komplisert kapitalismens stilling blei, dess mer reaksjonær blei den politikk som lederne for de sosialdemokratiske fagforeningene førte og dess mer aggressiv blei deres forholdsregler mot alle opposisjonelle elementer innenfor fagforeningene. Sjøl opprettelsen av det fascistiske diktatur i Tyskland og kapitalens skjerpede offensiv i alle kapitalistiske land, lammot ikke deres aggressivitet. Er det ikke betegnende at bare i 1933 blei det i England, Holland, Belgia og Sverige utsendt de skjendigste sirkulærer som hadde til formål å ekskludere kommunister og revolusjonære arbeidere av fagforeningene?

Vår taktikk må imidlertid ikke gå ut fra den holdning som enkelte ledere av fagforeningen inntar, hvor store de vanskeligheter kan være som denne holdning skaper for klassekampen, men må framfor alt gå ut fra: Hvor befinner arbeidermassene seg? Og her må vi åpent erklære: Arbeidet i fagforeningene er det mest brønnende spørsmål for alle kommunistiske partier. Vi må tilføre et virkelig omsving i fagforeningsarbeidet og stille spørsmålet om fagforeningsenheten i sentrum.

Kamerat Stalin sa allerede for ti år siden til oss:

"Hva beror sosialdemokratiets styrke i Vesteuropa på? - På at det støtter seg til fagforeningene. Hva hviler våre kommunistiske partiers svakhet i Vesteuropa seg på? - På at de enda ikke er nøye forbundet med fagforeningene, og at mange elementer innafor disse kommunistiske partier ikke vil forbinde seg nøye med fagforeningene.

Defor består hovedoppgaven for de kommunistiske partier i Vesteuropa for tiden i å videreutvikle kampagnen for fagbevegelsens enhet og føre den til ende, i at alle kommunister uten unntagelse går inn i fagforeningene, yter et systematisk, tålmodig arbeid der for arbeiderklassens sammenslutning mot kapitalen og derved oppnår at de kommunistiske partier kan støtte seg til fagforeningene.

Er denne kamerat Stalins oppfordring blitt oppfylt? Nei, kamerater, den er ikke blitt oppfylt.

Mange av våre kamerater ignorerte fagforeningenes tiltrekkingskraft for arbeiderne, og gikk på grunn av det vanskelige arbeide i fagforeningene utenom denne kompliserte oppgave.

Man må legge kraftig vekt på, at en kommunistisk arbeider, en revolusjonær arbeider, som ikke tilhører en massefagforening for sitt fag, som ikke

Side 7 - Dimitrov

kjemper for å forandre den reformistiske fagforeninga til ei virkelig klasse-fagforening, som ikke kjemper for fagbevegelsens enhet på klassekampens grunn, - at en slik kommunistisk arbeider, en slik revolusjonær arbeider ikke oppfyller sin første proletariske plikt. (Bifall).

ENHETSFRONTEN OG UNGDOMMEN

Det må beklages at vi ikke alltid har tatt hensyn til ungdommens spesielle økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Vi har ikke hatt tilstrekkelig oppmerksomhet henvendt på ungdommens revolusjonære oppdragelse.

Våre kommunistiske ungdomsforbund er fremdeles i ei rekke kapitalistiske land overveiende sektariske organisasjoner som er løsrevet fra massene. Deres hovedsvakheter består i at de fremdeles bestreber seg på å kopiere de kommunistiske partier og deres arbeidsformer og arbeidsmetoder. De glemmer at det kommunistiske ungdomsforbund ikke er ungdommens kommunistiske parti. De tar ikke i stor nok grad hensyn til det forhold, at kommunistiske ungdomsforbund er en organisasjon som har sine spesielle oppgaver. Dets arbeidsoppdragelses- og kampmetoder og -former må tilpasses etter ungdommens konkrete nivå og krav.

Våre kommunistiske ungdomskamrater har i kampen mot de fascistiske voldshandlinger og den borgerlige reaksjon gitt uforglemmelige eksempler på heltemot. Men de mangler ennå evne til konkret og utholdende å kjempe for å rive ungdomsmassene bort fra den fiendtlige innflytelse. Det viser den ennå ikke overvunne motstand mot arbeidet i de fascistiske masseorganisasjoner og den ikke alltid riktige måte, som man tror i forbindelse med den sosialistiske og øvrige ikke-kommunistiske ungdom.

De kommunistiske ungdomsforbund må på enhver måte bestrebe seg på å forvandle alle ikke-fascistiske ungdomsmasseorganisasjonskrofter, inntil det er dannet forskjellige folkelige organisasjoner for kampen mot fascismen, mot ungdommens uheverte rettsløshet og militarisering, for den unge generasjons økonomiske og kulturelle rettigheter, for å vinne denne ungdom for den antifascistiske front hvor den enn finnes: I fabrikkene, i arbeidstjenesteleirer, på kontrollstedene, i kasernene og i flåten, i skolene eller i de forskjellige sports-, kultur- og andre organisasjoner.

Våre ungdomskamrater må, samtidig med at de utbygger og styrker det kommunistiske ungdomsforbund, bestrebe seg på å danne antifascistiske sammenlutninger for de kommunistiske og sosialistiske ungdomsforbund på klassekampens grunn.

DEN ANTIIMPERIALISTISKE ENHETSFRONT

I sammenheng med den forandrede internasjonale og indre situasjon i alle koloniale og halvkoloniale land, får spørsmålet om den antiimperialistiske enhetsfront overordentlig stor betydning.

Ved dannelsen av en bred antiimperialistisk kampehetsfront i koloniene og halvkoloniene må man framfor alt ta hensyn til de uensartede forhold, som massenes antiimperialistiske kamp forløper under, den nasjonale frihetsbevegelses forskjellige modenhet, proletariatets rolle i denne bevegelse og det kommunistiske partis innflytelse på de brede masser.

I Kina, hvor folkebevegelsen allerede har ført til opprettelse av sovjetområder på et betydelig landområde, og til organisering av en sterk rød armé, har den japanske imperialismes røveriske offensiv og Nankingregjeringens forrædere, satt det store kinesiske folks nasjonale eksistens på spill. Kun de kinesiske sovjetter kan opptre som et forenende sentrum i kampen mot imperialistenes trolldom og oppdoling av Kina, som et forenende sentrum som vil samle alle antiimperialistiske krefter til det kinesiske folks nasjonale befrielseskamp.

Vi setter derfor pris på vårt modige kinesiske kommunistiske broderpartis initiativ til dannelsen av den bredeste antiimperialistiske enhetsfront mot den japanske imperialismen og dens kinesiske agenter, en enhetsfront med alle de organiserte krefter på kinesisk landområde, som er klar til å føre en virkelig kamp for sitt land og sitt folks redning.

Jeg er overbevist om at jeg uttrykker hele vår kongress' følelser og tanker, når jeg erklærer: I hele verdens revolusjonære proletariats navn sender vi vår flammonde broderhilsen til alle Kinas sovjetter, til det kinesiske revolusjonære folk. (Stormende bifall alle reiser seg.)

Side 8 - Dimitrov

Vi sender vår flammende broderhilsen til den i tusen kamper prøvde heltmodige kinesiske røde armé. (Stormende bifall). Vi forsikrer det kinesiske folk at vi er fast besluttet på å støtte dets kamp for full befrielse fra alle imperialistiske røvere og deres kinesiske agenter. (Stormende bifall, alle reiser seg. Minuttlang hyldning. Hilsningsrop fra alle delegatene).

OM ENHETSFRONT REGJERINGEN

Kamerater!. Vi har resolutt og dristig satt kursen mot arbeiderklassens enhetsfront og er redo til å følge den med all mulig konskvans.

Når man spør oss om vi kommunister bare i kampen for dagskravene står på enhetsfrontens grunn, eller om vi også er redo til å dele ansvaret når det dreier seg om å danne en regjering på enhetsfrontens grunn, så sier vi i full beviasthet om ansvaret: Ja, vi tar i betraktning at der kan inntreffe en situasjon hvor dannelsen av en regjering av den proletariske enhetsfront eller den antifascistiske folkefront ikke bare er mulig, men også nødvendig i proletariatets interesse. (Bifall). Og vi vil i dette tilfelle uten noen vakling gå inn for dannelsen av en slik regjering.

Hva er det for en regjering? Og i hvilken situasjon kan det være tale om den?

Det er fram for alt en kampregjering mot fascisme og reaksjon. Det må være en regjering som er oppstått som resultat av enhetsfrontbevegelsen, og som på ingen måte innskrenker det kommunistiske partis og arbeiderklassens masseorganisasjoners virksomhet, men som tvert om tar kraftige forholdsregler mot de kontrarevolusjonære finansmagnater og deres fascistiske agenter.

Under hvilke objektive forhold vil dannelsen av en slik regjering være mulig? På dette spørsmål kan man svare i all allminnelighet: Under ei politisk krise, når de herskende klasser ikke lenger er i stand til å makte den antifascistiske massebevegelses mektige oppsving. Men dette er bare det allminnelige perspektiv, uten det ville det i praksis neppe være mulig å danne en enhetsfrontregjering. Bare når det eksisterer visse særlige forutsetninger, kan spørsmålet om dannelsen av en slik regjering settes på dagsordenen som en politisk nødvendig oppgave. Jeg synes at de følgende forutsetninger her fortjener størst oppmerksomhet:

1) Når borgerskapets statsapparat er blitt tilstrekkelig desorganisert og lammet, slik at borgerskapet ikke er i stand til å forhindre dannelsen av en kampregjering mot reaksjon og fascisme;

2) Når den arbeidende befolknings bredeste masser, d.v.s. de store fagforeninger, trer stormende opp mot fascisme og reaksjon, men ennå ikke er rede til å reise seg til oppstand for under det kommunistiske partis ledelse og å kjempe for sovjetmaktens erobring;

3) Når differensieringen og radikaliseringen innenfor sosialdemokratiet og de andre partier, som deltar i enhetsfronten, har ført til at en betydelig del av dem krever hensynsløse forholdsregler mot fascistene og andre reaksjonære, kjemper sammen med kommunistene mot fascismen og trer åpent opp mot den reaksjonære del av deres eget parti, som står fiendtlig overfor kommunismen.

Den første gruppe feil var nettopp betinget av at spørsmålet om en arbeiderregjering ikke blei knyttet klart og fast sammen med om det oppstod ei politisk krise. Derfor kunne høyreopportunistene fortolke saken på den måten at man i en hvilken som helst, så og si normal situasjon skulle tilstrebe dannelsen av en av det kommunistiske parti understøttet arbeiderregjering. De ultravestro anerkjendte derimot utelukkende en arbeiderregjering, som bare kan dannes ved hjelp av den væpnede oppstand, etter borgerskapets fall. Både det ene og det andre var galt, og derfor betoner vi nå så ettertrykkelig - for å unngå at lignende feil gjentar seg - at det må tas nye hensyn til de spesielle konkrete forhold under den politiske krise og massebevegelses oppsving, forhold som det kan vise seg å være mulig og politisk nødvendig å danne en enhetsfrontregjering.

Den andre gruppe feil betinges av at spørsmålet om en arbeiderregjering ikke blei knyttet sammen med utviklinga av enhetsfrontens kampfende massebevegelse. Derfor fikk høyreopportunistene mulighet for å forvanske spørsmålet og redusere det til en prinsippløs taktikk for blokkdannelse med de sosialdemokratiske partier på basis av rent parlamenteriske kombinasjoner.

De ultra-venstre derimot ropte: "Ingen koalisjoner med det kontrarevolusjonære sosialdemokrati!" og betrakta i grunnen alle sosialdemokrater som kontrarevolusjonære.

Både det ene og andre var galt, og vi understreker nå på den ene side, at vi på ingen måte vil ha en "arbeiderregjering" som er ganske enkelt ei utvida sosialdemokratisk regjering. Vi forelrekker likeså å gi avkall på betegnelsen "arbeiderregjering" og snakker om en enhetsfrontregjering som etter sin politiske karakter er noe helt annet, noe prinsipielt annet, enn alle sosialdemokratiske regjeringer som pleier å kalle seg "arbeiderregjeringer". Mens den sosialdemokratiske regjering er et redskap for samarbeidet med borgerskapet til fordel for opprettholdelsen av det kapitalistiske system, er enhetsfrontregjeringa et organ for samarbeidet mellom proletarietets revolusjonære fortropp og andre antifascistiske partier i hele det arbeidende folks interesse, ei kampregjering mot fascisme og reaksjon. Det er klart at dette er to fundamentalt forskjellige ting.

På den andre side betoner vi at det er nødvendig å se forskjellen mellom to forskjellige leire i sosialdemokratiet. Som jeg allerede har sagt, eksisterer det ei reaksjonær fløy innafor sosialdemokratiet, men samtidig eksisterer og vokser venstre-sosialdemokratenes fløy, ei fløy av arbeidere som revolusjoneres. Den avgjørende forskjell mellom dem består i praksis i deres holdning til arbeiderklassens enhetsfront. De reaksjonære sosialdemokrater er imot enhetsfronten; de baktaler enhetsfrontbevegelsen, saboterer og ødelegger den, dette fordi enhetsfronten setter en stopper for deres kompromisspolitikk med borgerskapet. Venstre-sosialdemokratenes er for enhetsfronten; de forsvaret, utvikler og styrker enhetsfrontbevegelsen. Da denne enhetsfrontbevegelse er en kampbevegelse mot fascisme og reaksjon, vil den være den motor som uopphørlig driver enhetsfrontregjeringa til kamp mot det reaksjonære borgerskap. Jo sterkere denne massebevegelse utfolder seg, dess større vil den kraft være som kan gi regjeringen til kampen mot de reaksjonære. Og jo bedre denne massebevegelse er organisert nedenifra, jo mere omfattende enhetsfrontens nett av klasseorganer, som står utenfor partiene, er i fabrikkene, blandt de arbeidsløse, i arbeiderkvarterene, blandt småkårsfolk i by og på land, dess større garanti har man mot ei eventuell utarting av enhetsfrontregjeringas politikk.

Kamerater! Vi forlanger ei helt anna politikk av enhver enhetsfrontregjering. Vi forlanger av den at den skal virkeliggjøre bestemte revolusjonære grunnleggende krav, som svarer til situasjonen, f. eks. kontroll med produksjonen og bankene, oppløsning av politiet, dets erstatning med en væpnet arbeidermilitans o.s.v.

For femten år sida oppfordra Lenin oss til å konsentrere hele vår oppmerksomhet om d "å finne ut av formene for overgangen eller tilnærmelsen til den proletariske revolusjon". Muligvis vil enhetsfrontregjeringa i ei rekke land vise seg å være ei av de viktigste overgangsformer. De dogmatiske "venstre" folk har alltid satt seg ut over denne Lenins oppfordring. Som innskrenkede propagandister har de alltid bare snakket om "målet" uten noen gang å bry seg om "overgangsformene". Høyreopportunistene forsøkte derimot å etablere et spesielt "demokratisk mellomstadium" mellom borgerskapets diktatur, for å framkalle i arbeiderklassen illusjonen om ei fredelig parlamentarisk spasertur fra det ene diktatur til det andre. Dette oppdiktete "mellomstadium" kalte de likeledes "overgangsform" og påberopte seg tilogmed Lenin! Men det var ikke vanskelig å avsløre denne svindel: Lenin talte nemlig om ei form for overgang og tilnærmelse til den "proletariske revolusjon", d.v.s. til det borgerlige diktaturets fall, og ikke om ei eller anna overgangsform mellom borgerskapets diktatur og det proletariske diktatur.

Hvorfor tillat Lenin formen for overgangen til den proletariske revolusjon ei så overordentlig stor betydning? Fordi han derved hadde "alle stor revolusjoners grunnlov" for øye, loven om at propaganda og agitasjon alene ikke er i stand til å erstatte massenes egen politiske erfaring, når det dreier seg om å bringe virkelig brede masser av arbeidende over på den revolusjonære fortroppes side, som er absolutt nødvendig for ei seierrik kamp om makta. Det er i alminnelighet ei "venstre"-feil å mene at så snart det er oppstått ei politisk (eller revolusjonær) krise, er det nok at den kommunistiske ledelse sender ut

Side 10 - Dimitrov

parolen om revolusjonær oppstand for å få de brede masser til å følge denne parolen. Nei, selv under ei såkalt krise er massene langt fra alltid rede til det. Det har Spanias eksempel vist oss. For å hjelpe millionmassene til så hurtig som mulig å lære ved hjelp av sin egen erfaring, hva de har å gjøre, hvor den avgjørende utvei er å finne, og hvilket parti som fortjener deres tillit - til det er både overgangsparoler og også særlige "former for overgang eller tilnærming til den proletariske revolusjon" nødvendig. Ellers kan de brodste folkemasser, som er forvirret av småborgerlige demokratiske illusjoner og tradisjoner, selv i ei revolusjonær situasjon vakle, nøle og ta feil uten å finne veien til revolusjonen - for til slutt å komme under de fascistiske bødlers svøpe.

Dorfor tar vi den mulighet i betraktning, at det under den politiske krisas betingelser dannes ei antifascistisk enhetsfrontregjering. Så lönghet ei slik regjering virkelig vil føre kampen mot folkets fiender og innrømme arbeiderklassen og det kommunistiske parti aksjonsfrihet, vil vi kommunister på enhver måte understøtte den og som revolusjonens soldater kjempe i første ildlinje. Men vi sier åpent til massene: Denne regjering kan ikke bringe noen endelig redning. Den er ikke i stand til å styrte utbytternes klasseherredømme og kan derfor ikke definitivt bringe faren for ei fascistisk kontrarevolusjon ut av verden. Følgelig må man forberede seg til den sosialistiske revolusjon. Redning kan ene og alene sovjetmakta bringe!

Når vi vurderer den nåværende utvikling av den internasjonale situasjonen, ser vi at den politiske krise modnes i mange land. Det er grunnen til den store aktualitet og betydning som ei klar beslutning fra vår kongress' side har i spørsmålet om enhetsfrontregjeringa.

Viss våre partier forstår å utnytte muligheten for å danne ei enhetsfrontregjering, kampen for dens danning samt dens utøvelse av makta, forstår å utnytte dette på bolsjevikisk vis til revolusjonær forberedning, av massene, så vil dette være den beste politiske rettferdiggjøring av vår kurs mot danninga av ei enhetsfrontregjering.

DEN IDEOLOGISKE KAMP MOT FASCISMEN

Fascistene gjennomstøver hvert folks hele historie for å framstille seg sjøl som etterfølgere og fortsetter av alt som er opphøyet og heltemodig i dets fortid, og benytter alt som har nedverdiget og krenket folkets nasjonale følelser, som våpen mot fascismens fiender. I Tyskland utgis hundrevis av bøker som bare følger et mål - å forfalske det tyske folks historie i fascistisk ånd.

De kommunister som tror, at alt dette ikke angår arbeiderklassens sak, og som ikke gjør noe for å gi de arbeidende masser et historisk sant bilde av deres eget folks fortid, i virkelig marxistisk, leninistisk-marxistisk, i Lenins og Stalins ånd for å knytte deres nåværende kamp sammen med deres folks revolusjonære tradisjoner fra fortiden, slike kommunister overlater frivillig alt som er verdifullt i nasjonens historiske fortid, til de fascistiske forfalskere til fordømmelse av folkemassene. (Bifall).

Nei, kamerater! Hvert viktig spørsmål ikke bare i vårt eget folks nåtid og framtid, men også i dets fortid, vedrører oss. For vi kommunister fører ingen snøver politikk for onkolte ubetydelige interesser. Vi er ingen snøversynte Trade Union funksjonærer eller ledere av middelalderlige håndverker- og svennelaug. Vi representerer klasseinteressene hos den viktigste og største klasse i det moderne samfunn, hos arbeiderklassen, som er kallet til å befri menneskeheten fra det kapitalistiske systems kvaler, arbeiderklassen, som allerede på en sjettedel av jordkloden har avkastet kapitalismens åk og som er den regjerende klasse. Vi forsvarer livsinteressene til alle de utbyttede arbeidende lag, d.v.s. hos det overveldende flertall av folket i ethvert kapitalistisk land.

Vi kommunister er uforsonlige prinsipielle motstandere av den borgerlige nasjonalisme i alle dens avskygninger. Men vi er ikke tilhengere av den nasjonale nihilisme og må aldri opptre som slike. Den oppgave å oppdra proletarene og hele den arbeidende befolkning i den proletariske internasjonalismes ånd er en av de grunnleggende oppgaver for ethvert kommunistisk parti. Men den som tror at dette kan berettigge ham eller tilogmed foranledige ham til å håne de brede arbeidende massers nasjonale følelser,

Side 11 - Dimitrov

han er langt fra den virkelige bolsjevisme og har ikke forstått noen ting av Lenins og Stalins lære om det nasjonale spørsmål.(Bifall).

Kamerater, jeg tror, at jeg ikke handlet uriktig under Leipzig-prosessen, da jeg ved fascistenes forsøk på å forhåne det bulgarske folk som et barbarisk folk, forsvarte det arbeidende bulgarske folks nasjonale ære, som oppofrende kjemper mot de fascistiske usurpatorer, disse sanne barbarer og ville (størrende og vedvarende bifall), og da jeg erklærte, at jeg ikke har grunn til å skamme meg over at jeg er bulgarer, men tvert imot er stolt over å være en sønn av den holtemodige bulgarske arbeiderekasse.(Bifall).

Kamerater! Den proletariske internasjonalisme må så å si "akklimatisere seg" i hvert land for å slå dype røtter i hjemlandets jord. De nasjonale former for den proletariske klassekamp og arbeiderbevegelsen i de enkelte land står ikke i motsetning til den proletariske internasjonalisme. Tvert imot, nettopp i disse former kan man også med hell forsvare proletariatets internasjonale interesser.

Det revolusjonære proletariatet kjemper for å frelse folkets kultur, for å befri det fra den råtnende monopolkapitals lenker, fra den barbariske fascisme, som øver vold imot den. Bare den proletariske revolusjon kan avverge kulturens undergang og bringe kulturen til den høyeste utfoldelse som ekte folkekultur, nasjonal i form og sosialistisk i innhold, slik som det skjer for øynene på oss i Sovjetunionen under Stalins ledelse.(Bifall).

De kommunister som tilhører en undertrykt, avhengig nasjon, kan ikke med hell tre fremmot sjåvinismen i deres nasjons røkker, hvis de ikke samtidig i massebevegelsens praksis viser at de faktisk kjemper for deres nasjons ing fra fremmed åk. På den andre sida kan kommunistene i en undertrykkernasjon ikke, slik som det er nødvendig, oppdra deres nasjons arbeidende masser i internasjonalismens ånd, viss de ikke fører en resolutt kamp mot deres "egot" borgerskaps undertrykkelsespolitikk, for full selvbestemmelsesrett for de av det trellbundne nasjoner. Viss de ikke gjør det, så gjør de det heller ikke lettere for den undertrykte nasjons arbeidende befolkning å overvinne sine nasjonalistiske fordommer

Bare viss vi opptrer i denne ånd, viss vi i hele vårt massearbeide på overbevisende måte viser, at vi er fri såvel for den nasjonale nihilisme som for den borgerlige nasjonalisme, bare i så fall vil vi kunne føre en virkelig seierrikk kamp mot fascistenes sjåvinistiske demagogi.

KONSOLIDERINGA AV DE KOMMUNISTISKE PARTIER OG KAMPEN FOR PROLETARIATETS POLITISKE ENHET

Kamerater! I kampen for enhetsfrontens danning vokser betydninga av det kommunistiske partis førende rolle i overordentlig grad. I grunnen er bare det kommunistiske parti initiativtageren, organisatoren og den drivende kraft i arbeider klassens enhetsfront.

De kommunistiske partier kan bare være sikre på med hell å mobilisere det arbeidende folks bredeste masse til sluttet kamp mot fascismen og kapitalens offensiv, viss de allsidig styrker ei egne rekke, utfolder sitt initiativ, gjennomfører ei marxistisk-leninistisk politikk og ei riktig, elastisk taktikk, som tar den konkrete situasjonen og klassekreftenes fordeling i betraktning.

KONSOLIDERINGA AV DE KOMMUNISTISKE PARTIER

Jo mere arbeiderklassens enhetsfront utvides, dess mere vil der dukke nye kompliserte oppgaver opp for oss, dess mere vil vi bli nødt til å arbeide med den politiske og organisatoriske styrking av våre partier. Proletariatets enhetsfront skaper en arbeidshær som kan oppfylle sin misjon viss der i spissen for denne hær står ei ledende kraft som viser den målet og veien. Denne førende kraft kan bare være et sterkt, proletarisk og revolusjonært parti.

Viss vi kommunister av alle krefter anstrenger oss for å danne enhetsfronten, så gjør vi det ikke ved sneversynthet for å verve nye medlemmer til de kommunistiske partier. Vi må imidlertid konsolidere de kommunistiske partier allsidig og øke deres medlemstall, nettopp fordi vi for alvor vil befeste enhetsfronten. Konsolideringa av de kommunistiske partier er ikke noen snever partiinteresse, men hele arbeiderklassens interesse.

Side 12 - Dimitrov

Dekommunistiske partiers enhet, revolusjonære besluttosomhet og kampberedskap er den mest verdifulle kapital som ikke bare tilhører oss, men hele arbeiderklassen. Vårt beredskap til å oppta kampen mot fascismen sammen med de sosialdemokratiske partier og organisasjoner knytter vi sammen med, og vil vi fortsette å knytte sammen med uforsonlig kamp mot sosialdemokratismen, som betyr kompromiss med borgerskapet i ideologi og praksis, og følgelig også mot at denne ideologi på noen måte trenger inn i våre egne rekker.

Viss vi dristig og resolutt gjennomfører enhetsfrontpolitikken, støter vi i våre egne rekker på hindringer som vi for enhver pris må fjerne i løpet av så kort tid som mulig.

Etter kominterns 6. kongress blei det i alle kommunistiske partier i de kapitalistiske land gjennomført ei seierrikk kamp mot tendensen til opportunistisk å tilpasse seg til forholda under den kapitalistiske stabilisering og mot smitten med reformistiske og legalistiske illusjoner. Våre partier ronsset sine rekker for høyreopportunistar og konsoliderte derved deres bolsjevikiske enhet og kampevne. Mindre seierrikk og til sine tider slått ikke, blei kampen ført mot sektarismen. Sektarismen ytra seg allereide ikke mere i primitive, åpne former, som i kommunistisk internasjonales første år, men hemmet under dokke av formell anerkjennelse av de bolsjevikiske teorier, utfoldelsen av den bolsjevikiske massepolitikk. I vår tid er den for det meste ingen "barne sykdom", som Lenin skreiv, men en dypt inngrodd last. Uten at vi frigjør oss for den, kan vi ikke løse den oppgave å danne den proletariske enhetsfront og føre massene over fra reformismens til revolusjonens posisjoner.

I den nåværende situasjon er det framfor alt sektarismen, den selvbehagelige sektarisme, som vi har betegna den i resolusjonsutkastet, som hemmer vår kamp for enhetsfrontens virkeliggjørelse, - sektarismen, som finner behag i sin doktrinære innskrenkethet, i sin løse revethet fra massenes virkelige liv, som finner behag i sine forenklete metoder, som skal løse arbeiderbevegelsens mest kompliserte spørsmål ved hjelp av mekaniske skjemaer, - sektarismen, som gjør krav på allvitethet og anser det for overflødig å lære hos massene, av arbeiderbevegelsens erfaringer, - kort sagt, sektarismen, for hvem det hele er en barnelek, som man sier. Den selvbehagelige sektarisme vil og kan ikke bogripe, at det ikke går av seg selv for det kommunistiske parti å oppnå ledelsen av arbeiderklassen. Den førende rolle i arbeiderklassens kamper må det kommunistiske parti erobre. Til det hjelper ingen deklamasjoner om kommunistenes førende rolle, til det må man ved daglig massearbeid og ved riktig politikk fortjene, erobre arbeidermassenes tillit. Det er bare mulig viss vi kommunister i vårt politiske arbeid for alvor regner med det nivå som massenes klassebevissthet virkelig har nådd, med den grad deres revolusjonering har nådd, viss vi vurderer den konkrete situasjon nøkternt, ikke på grunn av våre ønsker, men på grunn av den faktiske virkelighet. Vi må tålmodig, skritt for skritt, lette de brede masser overgangen til kommunismens standpunkt. Vi må aldri glemme Lenins ord, som med all mulig ettertrykk mindte oss om, at

"det nettopp kommer an på, at man ikke anser det vi er nådd ut over, for noe som klassen er nådd ut over, som massene er nådd ut over". (Radikalismen).

Kamerater, har vi da i våre rekker bare få slike doktrinære, som alltid og over alt bare lukter farer i enhetsfrontpolitikken? For slike kamerater utgjør hele enhetsfronten en eneste fare. Men denne sektariske "prinsippfasthet" er ikke anna enn politisk hjelpeløshet overfor vanskelighetene ved umiddelbart å lede massenes kamp.

Sektarismen ytrer seg i særdeleshet i overvurderinga av massenes revolusjonering, i overvurderinga av det tempo som de vender seg bort fra reformismens synspunkter, i forsøk på å springe over vanskelige avsnitt og kompliserte oppgaver for bevegelsen. Metodene for leding av massene blei i praksis ofte erstatta med metoder for leding av en snever partigruppe. Man undervurderte den kraft som det tradisjonelle bånd mellom massene og deres organisasjoner og ledelser hadde, og når massene ikke straks rev dette bånd over, blei de behandla liksom skarpt som deres reaksjonære ledere. Man skjematizerte taktikken og parolene for alle land, man tok ikke hensyn til den særlige konkrete situasjon i hvert enkelt land. Man ignorerte nødvendigheten av ei seig kamp blandt massene for å vinne massenes tillit, man forsømte kampen for arbeidernes dagskrav og arbeidet i de reformistiske fagforeninga og de

Side 13 - Dimitrov

fascistiske masseorganisasjoner. Enhetsfrontpolitikken blei ofte erstatta med øne og alene oppfordringer og abstrakt propaganda.

Den sekteriske innstillinga hemma i ikke mindre grad den riktige utvelgning av menneskene, skoleringa og utdanninga av kadre som har føling med massene, har massenes tillit, er revolusjonært stålsatte og prøvde i klassekampen, forstår å forene den praktiske erfaring fra massearbeidet med bolsjevikens prinsipielle urokkelighet.

Sekterismen sinka altså i betydelig grad de kommunistiske partiers vekst, vanskeliggjorde gjennomføringa av ei riktig massepolitikk, hindra utnyttinga av klassefiendens vanskeligheter til styrking av den revolusjonære bevegelses posisjoner og hindra de kommunistiske partiers erobring av de breie proletariske masser.

Samtidig med at vi så resolutt som mulig kjemper for å utrydde og overvinne de siste rester av selvbehagelig sekterisme, må vi på enhver måte forsterke vår årvåkenhet og kampen mot høyreopportunismen og alle dens konkrete ytringsformer, idet vi må huske på, at dens farlighet vil vokse med utfoldelsen av den breie enhetsfronten. Der finns allerede tendenser til å nedsette det kommunistiske partis rolle i enhetsfrontens rekke og til å forsonse seg med den sosialdemokratiske ideologi. Man må ikke miste av syne, at enhetsfronttaktikken er en metode til i praksis å overbevise de sosialdemokratiske arbeidere om den kommunistiske politikks riktighet og den reformistiske politikks uriktighet, men ikke til å forsonse seg med den sosialdemokratiske ideologi og praksis. Den seierrike kamp for enhetsfrontens dannelse krever ubetinget en vedvarende kamp i våre rekke mot tendensen til å nedsette partiets rolle, mot legalistiske illusjoner, mot spontaniteten og automatismen, både med hensyn til likvidering av fascismen og ved enhetsfrontens gjennomførelse, mot den minste vakling i det avgjøende handlingsøyeblikk. "Det er nødvendig," lærer kamerat Stalin oss, "at partiet i sitt arbeide forstår å forbinde den største prinsippfasthet (ikke å forveksle med sekterisme!) med et maksimum av forbindelser og føling med massene (ikke å forveksle med etternølingspolitikk!), for uten dette er det ikke bare umulig for partiet å lede massene og løfte dem opp på partiets nivå, men også å lytte til massenes røst og føle hvor skoen trykker." (Om perspektivene for Tysklands kommunistiske parti og dets bolsjevisering.)

KONKLUSJONER

Kamerater! Jeg kommer til konklusjonen av min beretning. Idet vi tar hensyn til den forandrede situasjon etter 6. kongress, til erfaringene fra vår kamp og støtter oss til den grad av konsolidering som våre partier allerede har nådd, reiser vi på en ny måte ei rekke spørsmål, og framfor alt spørsmålet om enhetsfronten og om forholdet til sosialdemokratiet, til de reformistiske fagforeninga og de andre masseorganisasjoner.

Det finns overkloke folk, som i alt dette lukter ei svinging bort fra våre prinsipielle posisjoner, ei høyreavviking fra bolsjevismens linje. Nå ja, hos oss i Bulgaria sier man: Sulten høne drømmer alltid om hirse. (Munterhet, stormende bifall).

La dom tro det, disse politiske høns. (Munterhet, stormende bifall).

Det interesserer oss ikke særlig. For oss er det viktig at våre egne partier og de breie masser i hele verden riktig forstår, hva vi tilstreber.

Vi ville ikke være revolusjonære marxister, leninister, verdige elever av Marx, Engels, Lenin og Stalin, viss ikke vi forandret vår politikk og taktikk i overensstemmelse med den forandrede stilling og de endringer som foregår i den internasjonale arbeiderbevegelse.

Vi ville ikke være virkelige revolusjonære viss vi ikke lærte av vår egen erfaring og av massenes erfaring.

Vi vil at våre partier i de kapitalistiske land opptre og virke som virkelige politiske partier for arbeiderklassen, at de faktisk spiller ei rolle som politisk faktor i deres lands liv, at de alltid fører ei aktiv bolsjevikisk massepolitikk og ikke bare nøyer seg med propaganda og kritikk og alene opprop til kamp for proletariatets diktatur.

Vi er fiender av enhver skjematisme. Vi vil gå ut fra den konkrete situasjon i hvert øyeblikk og på hvert gitt sted, og ikke overalt handle etter et bestemt skjema, vi vil ikke glemme at kommunistenes stilling ikke kan være lik under forskjellige betingelser.

Side 14 - Dimitrov

Vi vil nøkternt regne med alle etapper i klassekampens utvikling og i klassebevissthetens vekst hos selve massene og forstå i hver etappe å finne og løse de konkrete oppgaver for den revolusjonære bevegelse, som svarer til denne etappe.

Vi ønsker å finne et felles språk med de breieste masser for å føre kampen mot klassefienden. Vi vil finne midler og veier til definitivt å overvinne den revolusjonære fortropps isolering fra proletariatets masser og hele den arbeidende befolkning. Vi vil også finne midler og veier til å overvinne selve arbeiderklassens skjebnesvangre isolering fra dens naturlige forbunds-felle i kampen mot borgerskapet, mot fascismen.

Vi vildra inn stadig breiere masser i den revolusjonære klassekamp og føre dem fram til den proletariske revolusjon, idet vi går ut fra deres brennende interesser og behov og bygger på deres egen erfaring.

Vi vil utruste våre partier allsidig, slik at de kan løse de overordentlig kompliserte spørsmål, som de står overfor. Med dette for øyet må vi høyne deres teoretiske nivå og oppdra dem i den levende marxisme-leninisme ånd og ikke i død doktrinarisme.

Vi vil i våre rekker utrydde den solvbehagelige sekterisme, som i første linje sperrer veien for oss til massene og hindrer oss i å gjennomføre ei virkelig bolševikisk massepolitikk. Vi vil på enhver måte skjerpe kampen mot ethvert konkret tegn på høyreopportunisme, idet vi husker på at faren fra denne side nettopp vil vokse i praksis under gjennomføringa av vår massepolitikk og vår massekamp.

Vi vil at kommunistene i hvert land i rette tid drar og utnytter alle konsekvenser av deres egen erfaring som proletariatets revolusjonære fortropp. Vi vil at de så hurtig som mulig lærer å svømme i klassekampens stormfulle hav i stedet for å stå på bredden og iakta og registrere de framstormende bølger og vente på rolig vær. (Bifall).

Det er det, vi vil!

Og vi vil alt dette, fordi arbeiderklassen i spissen for hele den arbeidende befolkning, sluttet sammen til ei revolusjonær millionhær som føres av Komintern, med en så stor og klok styrmann som vår fører, kamerat Stalin (stormende bifall), bare på denne måte kan være sikker på å oppfylle sin historiske misjon: Å feie fascismen og sammen med den kapitalismen bort fra jordas overflate!

(Alle reiser seg og hyller stormende kamerat Dimitrov. Ovasjoner i hele salen. "Hurra!" "Rot front!" "Banzai!" Alle reiser seg og synger Internasjonalen.

Den tyske delegasjon roper tre ganger "Rot front".

På forskjellige språk lyder det: "Kamerat Stalin Leve!", "Kamerat Dimitrov Leve!". Delegasjonene synger sine revolusjonære sanger. Den italienske delegasjon synger "Bandiera Rossa", den franske "Carmagnole", den tyske "Roter Wedding", den kinesiske "Den kinesiske røde armers marsj". Da ovasjonen et øyeblikk forstummet, roper kamerat Manuilski: "Et leve for den store Stalins trofaste, prøvede kampfelle, kominterns styrmann, kamerat Dimitrov!"

Stormende, langvarig bifall, hurraropene går over i en ovasjon som varer i over et kvarter). Dette var avslutningen på Kominterns 7ende verdenskongress.

Rettelse: 1ste avsnitt side 2 skal være: Den som ikke på disse forberedende trinn kjemper mot borgerskapets reaksjonære forholdsregler og mot den framvoksende fascisme, er ikke i stand til å forhindre fascismens seier, men fremmer den tvertimot.

Det dårlige språket i artikkelen skyldes ikke bare slurv hos redaksjonen, men også at en har hatt reservasjoner mot å oversette for fritt, og i tvils-tilfeller har beholdt dansk setningsbygning og ordbruk. De understrekte ordene er i originalen skrevet i kursiv. Utdraget er meget knapt og under redigeringen er det forsøkt å gi dekning for mange behov. Avsnitt av største viktighet for spesielle problemer mangler derfor. Originalen er: "Georgi Dimitrovs liv og kamp for folkefronten, artikler og taler." Mondes Forlag a/s, Kjøbenhavn 1938.

Redaksjonen.